

Säh sin on teile mõlemile ja mõni kopik veel pudeli mõdu tarwis, noh küll ma teiega aias kofku saan.

Kas Kaasitus siis aid on?

Ma arwan, jest muidu jookseb iga üks ilma hinneta mängu juurde, aga meie läheme warsti ära.

Minge lapsed peale, ütles isa, meie jõeme kodu, aga tulge kell lümmeme kodu, ärge tühje asjade peale raba raisage.

Meeta sin on üks rubla, ostke selle eest mõni rät ehk muud, oled ju päris peremehe tüter ja sinu peale waadatakse igal pool suurel silmil, aga ärge tühja palja eest raha wälja antke.

Tänan isa, isamaa eest wõib mõni kopik kulutada, paari sülle ja lindaid kingin ka peale lauba.

Mina tahan siis weikse rätti lasti kintsi ütles Enno.

Kingi see rät last parem Salmele, ma tean temal ei ole nufugust, ja teed teise jälle.

Ma oien teda isamaa altarille ohwerdanut ja Salmega wõib teda sealt lunastada — — on ka temale liiga weikene, ma luban ilusama temale tulewal talwel teha.

Digu siis, aga ma oleks teda Salmele soowinut, on ju wäga ilus last.

Poole tunni pärast läkswad wend ja õde Salme maja poole, mis werst maad eemal seisis.

Salme tuli neile tee peal wastu, tenas Gesti riides.

Enno lunastas, Salme nägu oli täna ime kena, iga tüf tõmbas teda wäega enda külge ja weel enam, kui Salme lasti wäga kiitis. Oleks mull niipalju raha, ostaks ma ta endale, aga lähem wist mõne rubla maksma.

Saab näha, mis isamaa pojad tema eest pakuwad.

Mitme suguse natjatusse kõnedega, mis isearanis Meeta suust jooksis joutswad platsile.

Wäga ilusas kohas olid nõõrid puie ümber tõmmatud, et rahwas eemal hoida, ja ühest kohast lasti inimesi sisse.

Wäga lõbus oli näha, et keegi nõõride taha ei jäenud ilma hinnata kuulama.

Geste mängiti, lauldi peeti weikene lõne ja siis tuli asjade müimine oksjoni wiisil.

Siin on üks ilus rätikute last hõikas oksjoni widaja, kes pakub?

Üks rubla, faks, kolm, wiis ütles wiimaks õpetaja kuus hõikas üks päris peremees, üheksa üks mõisa rentnik kümme täis ütles üks mõisawidaja, tosin täis hüüdis Enno kolm peale selle, weel wiis ja nõnda makseti 20 rubla lasti eest, mis kolm rubla wäärt oli. Hurrah, hüüdis rahwas istjale, kes Gestiugust mõisa widaja oli.

Rahju, et ta läest ära läks, kurtis Salme.

Ole rahul, ütles Meeta, küll tuleb aeg kus weel rarema saad. Nõnda makseti head hinda ja mitmed asjad kingiti jälle tagasi ja müüdi uueste. Wiimaks tuli tans, ja Enno keerutas Salmega sõige enam. Sõige enam rõõrustas rahwas, et ka õpetaja nende rõõmust osa wõttis, aja ka mittu neiud olid omad südamed kaotanud ja nende hulgas ka Meeta ja Salme.

Enno ei lahkunud Salmest kubugi, kui oleks ta kurnut, et mõni teda ära noyib ja nõnda sama lipitses Saare Hindrik Meeta ümber ja Meeta teadis rauda õigel ajal taguda.

Saare Hindrik oli noor päris peremees, kes oma woewa ja teenistuse läbi maja pea peale oli olnut ja selle koft weel ilusama koha peal seisis, kui Meeta isal. Ta oli teda igawidi kaunistanut ja loodus lõbustas puie ja jõe läbi teda weel enam. Siin wõis küll laulda: Ilus oled isamaa! Rakstuhat rubla oli ta wälja maksnud ja tubat weel wõlga, suur ei olnud Saare koft mitte aga ütlemata kena.

Kas wõin tulewal talwel õis sinu wärawasse sõita, küsis ta ühel tantu wabel Meetalt?

Kui wanemad selle wasta ei ole, siis Jumala nimel, ütles Meeta, aga meie pulmad peawad talwel enne Jaani olema.

Siis tulen ka enne Jaani kotsja, mina ei sallu pitsa peidmehe aega awalikult. — Weel suruti kord kätt ja keegi ei saanut aru, et lõbus Meeta Hindriku jagu oli.

Kodu minekul aga wedas tee neid ühele poole ja Saare Hindrik palus Ennolt ka ühes tulla wõida.